

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.124 van 10 maart 2015
in de zaak A. 215.095/XIV-36.248**

In zake : XXXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Franz Geleyn
 kantoor houdend te 1060 Brussel
 Berckmansstraat 104
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 19 februari 2015, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 137.442 van 28 januari 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 25 februari 2015 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

1.1. Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht opmerkt, stelt de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de wet van 15 december

1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) in feite niets anders vast dan een situatie die door dat artikel wordt gevisieerd. Het bestreden arrest heeft betrekking op een bevel om het grondgebied te verlaten, gegeven na de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus door de commissaris-generaal. De verwerende partij beschikte bij het nemen van de aanvankelijk bestreden beslissing dan ook over een gebonden bevoegdheid op grond van artikel 75, § 2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ *juncto* artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Het schorsend effect van de beroepstermijn en het onderzoek van het beroep uit artikel 39/70 van de vreemdelingenwet verhindert niet dat een terugkeerbesluit wordt genomen, maar wel dat dit ten uitvoer wordt gelegd. Geen enkele wetsbepaling verzet zich tegen het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten. Voor de volledigheid kan nog worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beroep eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd en dat het cassatieberoep bij de Raad van State tegen dat arrest niet-toelaatbaar werd verklaard met een beschikking van 25 november 2014. Het eerste onderdeel van het enige middel is kennelijk ongegrond.

1.2. Uit de behandeling van het eerste onderdeel van het enige middel is reeds gebleken dat de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid beschikte. Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht opmerkt, volstaat de vaststelling dat één van de situaties gevisieerd in artikel 7 van de vreemdelingenwet zich voordoet als motivering in rechte en in feite, zonder dat de verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen. Het tweede onderdeel van het enige middel is kennelijk ongegrond.

1.3. In het derde en laatste onderdeel van het enige middel gaat verzoekster voorbij aan de concrete motivering van het bestreden arrest waarin wel degelijk wordt ingegaan op de aangevoerde schending van het hoorrecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er in het bestreden arrest op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van dat recht oplevert, dat niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt en dat het vervullen van de hoorplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur, slechts zin

heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden. Het derde onderdeel van het enige middel is kennelijk ongegrond.

2. Verzoekster vraagt om, indien zou worden besloten tot de verwerping van het beroep, rekening te houden met haar financieel zwakke situatie bij het bepalen van de rechtsplegingsvergoeding.

Luidens artikel 30/1 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de afdeling bestuursrechtspraak een rechtsplegingsvergoeding toekennen die een forfaitaire tegemoetkoming is in de kosten en honoraria van de advocaat van de in het gelijk gestelde partij. Te dezen is er geen sprake van een “advocaat van de in het gelijk gestelde partij” zodat het toekennen van een rechtsplegingsvergoeding niet aan de orde is.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op tien maart tweeduizend vijftien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,

staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams